

21-12

DUSTIN THOMASON

A.W. Bruna Fictie

1

• • •

Het appartement met uitzicht op zee, waarin dokter Gabriel Stanton woonde, bevond zich aan het noordelijke einde van de boulevard, voor het voetpad overging in weelderige grasvelden waarop de tai chi-liefhebbers bijeenkwamen, en aan de overkant van Venice Beach zelf. De bescheiden maisonnette was niet helemaal naar Stantons smaak, hij had liever iets met meer geschiedenis, maar op deze merkwaardige strook land van de Californische kust, had je alleen de keuze tussen vervallen krotten of eigentijdse constructies van steen en glas.

Stanton trok iets na zeven uur 's ochtends de deur achter zich dicht, stapte op zijn oude Gary Fisher-fiets en reed in zuidelijke richting met Dogma, zijn blonde labrador, die naast de fiets aan de riem meerende. Groundwork, waar je de lekkerste koffie van L.A. kon krijgen, zat maar zes straten verderop en daar zou Jillian een driedubbele 'Crystal Meth' voor hem klaar hebben staan zodra hij binnenkwam.

Dogma hield net zoveel van de ochtenden als zijn baas. Maar de hond mocht niet naar binnen in Groundwork, dus nadat Stanton hem buiten vast had gebonden, liep hij in zijn eentje naar binnen, zwaaide naar Jillian, haalde zijn koffie en wierp een blik op de clientèle. Hij zag veel surfers in druipnatte surfpakken. Tegen zessen was Stanton meestal wel opgestaan, maar deze kerels waren al uren op.

Aan zijn vaste tafeltje zat een van de beroemdste en vreemdst uitzierende bewoners van de boulevard. Zijn hele gezicht en geschoren hoofd waren voorzien van ingewikkelde tatoeages en in zijn oorlellen, neus en lippen, prijkten ringetjes, knopjes, en kleine kettinkjes. Stanton vroeg zich vaak af waar een man als Monster vandaan kwam. Wat was er in zijn jeugd gebeurd dat hij besloten had om zijn hele lichaam te versieren? Wanneer Stanton fantaseerde over de afkomst van de man, zag hij om de een of andere reden altijd een split-levelwoning bij een militaire basis – precies het type woning waarin hij zelf zijn jeugd had doorgebracht.

'Hoe staat de wereld ervoor?' vroeg Stanton.

Monster keek op van zijn computer. Hij was een echte nieuwsjunkie en wanneer hij niet aan het werk was in zijn tattooshop of toeristen vermaakte als lid van de Venice Beach Freakshow, plaatste hij reacties op politieke blogs.

‘Los van het feit dat over slechts twee weken de magnetische polen om-
draaien als gevolg van de galactische uitlijning en we allemaal zullen ster-
ven?’

‘Los daarvan.’

‘Prachtige dag vandaag.’

‘Hoe gaat het met je vrouw?’

‘Knetterend, dank je.’

Stanton liep naar de deur. ‘Als we er dan nog zijn, zie ik je morgen weer,
Monster.’

Nadat hij buiten zijn zwarte toverdrank had opgedronken, vervolgden
Dogma en hij hun reis in zuidelijke richting. Honderd jaar geleden werden
de straten van Venice doorkruist door lange kanalen; tabaksmagnaat
Abbot Kinneys eigen versie van de beroemde Italiaanse stad. Maar de wa-
terwegen waarover gondeliers ooit de inwoners van Venice hadden ver-
voerd, waren dichtgegooid en bestraat, en erboven waren inmiddels out-
doorsportscholen verrezen die bol stonden van de anabole steroïden, eet-
tentjes met vette happen, en winkeltjes met modieuze T-shirts.

Stanton had de afgelopen weken meewarig naar alle ‘apocalyptische
Maya’-graffiti en -speeltjes gekeken waarmee Venice overspoeld werd
dankzij verkopers die hun voordeel wilden doen met de hype. Zelf was hij
katholiek opgevoed, maar hij ging al jaren niet meer naar de kerk en zou
dat ook niet snel meer doen. Als mensen wilden geloven in het noodlot en
in een eeuwenoude kalender, moesten ze dat vooral doen; zelf hield hij het
liever bij controleerbare hypothesen en wetenschappelijke methodes.

Gelukkig geloofde zo te zien niet iedereen in Venice dat het einde der
tijden zou aanbreken op 21 december; de boulevard werd ook versierd
door rode en groene lichtjes, voor het geval de zonderlingen het bij het
verkeerde eind hadden. De dagen rond kerst vormden een vreemde tijd in
L.A. en maar weinig mensen van buiten begrepen hoe je kerst bij een tem-
peratuur van zo’n twintig graden moest vieren. Maar Stanton was gek op
het contrast: inlineskaters met een kerstmuts op, zonnebrandcrème als
kerstcadeautje, en surfborden die versierd waren met rendiergeweien. Een
fietstochtje over het strand met kerst was Stantons spirituele hoogtepunt.

Tien minuten later kwamen ze aan bij de noordelijke punt van de Marina
del Rey. Ze gingen verder langs de oude vuurtoren, de zeilboten en de in-
drukwekkende vissersboten die zachtjes deinden in de haven. Stanton
maakte Dogma’s riem los en de hond snelde met grote sprongen vooruit
terwijl Stanton hem volgde en luisterde of hij ergens muziek hoorde. De
vrouw die ze kwamen bezoeken, omringde zich altijd met jazzmuziek en
wanneer je Bill Evans’ pianospel of de trompet van Miles boven de andere
geluiden aan de waterkant uit hoorde, wist je dat ze in de buurt was. Het

grootste deel van het afgelopen decennium was Nina Countner dé vrouw in Stantons leven geweest. Hoewel er een paar anderen waren geweest in de drie jaar sinds ze gescheiden waren, had geen van hen meer betekend dan een aangename afleiding van haar.

Stanton volgde Dogma over de steigers van de jachthaven en ving vanuit de verte het klaaglijke geluid van een saxofoon op. De hond was bij de punt van de zuidelijke aanlegsteiger aangekomen, bij Nina's grote McGray met twee motoren, een 22-voet lange perfecte schoonheid van hout en metaal, die zich in de laatste ligplaats aan het einde van de steiger had gewurmd. Nina ging op haar hurken naast de hond zitten en wreef hem over zijn buik.

'Jullie hebben me gevonden!' riep ze.

'En voor de verandering eens in een echte jachthaven,' zei Stanton.

Hij kuste Nina op haar wang en snoof haar geur op. Ondanks het feit dat ze bijna al haar tijd op zee doorbracht, rook Nina altijd naar rozenwater. Stanton deed een stap naar achteren en nam haar op. Ze had een kuiltje in haar kin en prachtige groene ogen, maar haar neus was een beetje scheef en ze had een kleine mond. Haar schoonheid was niet opdringerig, maar besloep je langzaam.

'Laat je me ooit nog een eigen ligplaats voor je aanschaffen?' vroeg hij.

Nina keek hem veelbetekenend aan. Hij had al zo vaak aangeboden om een vaste ligplaats voor haar te huren, in de hoop dat dat haar vaker naar het vasteland zou lokken, maar ze was er nog nooit op ingegaan, en hij wist dat ze dat waarschijnlijk ook nooit zou doen. Haar freelancewerk voor tijdschriften leverde nauwelijks een vast inkomen op, dus was ze een meester geworden in het vinden van vrije ligplaatsen, afgelegen strandjes, en in onbruik geraakte aanlegkades waarvan maar weinigen het bestaan wisten.

'Hoe gaat het met het experiment?' vroeg ze, terwijl Stanton achter haar aan aan boord ging. Het dek van *Plan A* was eenvoudig ingericht met alleen twee klapstoeltjes, enkele cd's die rond de kapiteinsstoel verspreid lagen, en twee voerbakken voor Dogma's water en eten.

'Vanmorgen krijg ik meer resultaten,' vertelde Stanton. 'Zou interessant moeten zijn.'

Nina nam plaats in de kapiteinsstoel. Het was niets voor haar om te treuzelen. 'Je ziet er moe uit.'

Hij vroeg zich af of ze de tekenen van de oprukkende ouderdom op zijn gezicht zag; de kraaienpootjes onder zijn montuurloze bril. Maar Stanton had de afgelopen nacht dik zeven uur geslapen. Uitzonderlijk voor hem. 'Ik voel me uitstekend,' zei hij.

'De rechtszaak is achter de rug? Voorgoed?'

'Al weken geleden. Laten we het vieren. Ik heb een fles champagne in de koelkast liggen.'

‘De gezagvoerder en ik zijn op weg naar Catalina,’ zei Nina, terwijl ze metertjes aanzette en schakelaars overhaalde waar Stanton zich nooit echt in verdiept had, en daarmee de gps en het elektrische systeem van *Plan A* tot leven wekte.

De wazige omtrek van Catalina Island was net zichtbaar door de zeemist. ‘Zal ik meegaan?’ vroeg Stanton.

‘Terwijl jij ongeduldig wacht op resultaten uit het lab? Kom nou, Gabe.’

‘Doe niet zo neerbuigend.’

Nina liep naar hem toe en omvatte zijn kin met haar hand. ‘Ik ben niet voor niets je *ex*-vrouw.’

Het was haar beslissing geweest, maar Stanton gaf zichzelf de schuld, en een deel van hem was altijd blijven hopen op een toekomst voor hen samen. Gedurende de drie jaar dat ze getrouwd waren, was hij door zijn werk maanden achtereen van huis, terwijl zij naar de oceaan vluchtte, waar haar hart altijd al had gelegen. Hij had haar laten wegdrijven, en het leek erop dat ze op die manier het gelukkigst was – varende in haar eentje.

Een containerschip in de verte liet zijn sloophoorn loeien, wat Dogma in staat van opwinding bracht. Hij blafte herhaaldelijk naar het geluid en begon toen achter zijn eigen staart aan te jagen.

‘Ik breng hem morgenavond terug,’ zei Nina.

‘Blijf eten,’ zei Stanton. ‘Ik kook alles wat je maar wilt.’

‘Heeft je vriendin geen bezwaar tegen ons eetafspraakje?’

‘Ik heb geen vriendin.’

‘Wat is er met hoe-heet-ze-ook-alweer gebeurt? Die wiskundige.’

‘We zijn vier keer uit geweest.’

‘En?’

‘Ik moest een man spreken over een paard.’

‘Doe niet zo flauw.’

‘Nee, echt. Ik moest naar Engeland om iemand te spreken over een paard dat misschien scrapie, schuurziekte, had en toen kreeg ik te horen dat ik me niet volledig inzette voor onze relatie.’

‘Had ze gelijk?’

‘We zijn vier keer uit geweest. Dus, kom je morgen eten?’

Nina startte de motoren van *Plan A* en Stanton sprong op de steiger om zijn fiets op te halen. ‘Haal eerst maar eens een fatsoenlijke fles wijn in huis,’ riep ze hem na, terwijl hij opnieuw in haar kielzog achterbleef. ‘Dan zien we wel verder...’

Het Prioncentrum van Centers for Disease Control (CDC), het Amerikaanse Centrum voor Ziektebestrijding en Preventie, dat in Boyle Heights was gevestigd, was al bijna tien jaar lang Stantons werkplek. Toen hij in 2000

naar het westen was getrokken om de allereerste directeur van het Prioncentrum te worden, bestond het slechts uit een klein laboratorium in een stacaravan bij het Los Angeles County & USC Medical Center. Maar door zijn onvermoeibaar lobbyen, nam het centrum nu de hele vijfde verdieping van het hoofdgebouw van het ziekenhuis in beslag, hetzelfde gebouw dat meer dan dertig jaar lang dienst had gedaan als exterieur van de soapserie *General Hospital*.

Stanton ging door de dubbele deuren de ruimte binnen die de postdocs vaak zijn 'hol' noemden. Een van hen had de ruimte voorzien van kerstverlichting, die Stanton samen met de felle halogeenlampen aan het plafond aandeed, waardoor de tafels met microscopen die in het lab stonden opgesteld groen en rood verlicht werden. Nadat hij zijn aktetas in zijn kantoor had gezet, deed Stanton een kapje voor, trok handschoenen aan, en liep door naar achteren. Dit was de eerste ochtend dat het experiment waar zijn team al twee weken aan werkte, resultaten zou opleveren, en hij was erg benieuwd.

De 'Dierenkamer' van het Prioncentrum besloeg bijna de lengte van een basketbalveld en was uitgerust met de modernste apparatuur: een geautomatiseerd inventarisatiesysteem, touchscreen-datarecorders, en elektronische vivisectie- en autopsiewerkplekken.

Stanton liep naar de eerste van de twaalf kooien die langs de zuidelijke wand stonden opgesteld en tuurde naar binnen. De kooi bevatte twee dieren: een zestig centimeter lange oranje-zwarte koraalslang, en een klein grijs muisje. Op het eerste gezicht leek het de normaalste zaak van de wereld: de slang wachtte op het juiste moment om zijn prooi te verorberen. Maar in feite gebeurde er iets tegennatuurlijks in deze kooi.

Terwijl Stanton toekeek, porde het muisje achteloos met zijn neus tegen de kop van de slang. Zelfs toen de slang begon te sissen, ging het muisje nonchalant door. Hij vluchtte niet naar een hoek van de kooi en probeerde ook niet te ontsnappen. De muis was net zomin bang voor de slang als hij voor een andere muis zou zijn geweest. De eerste keer dat Stanton dit gedrag had gezien, waren hij en zijn team in het Prioncentrum in juichen uitgebarsten.

Door genetische manipulatie hadden ze een aantal kleine eiwitten, 'prionen' genaamd, verwijderd van het oppervlaktemembraan van de hersencellen van de muis. Ze waren geslaagd in dit vreemde experiment, waarbij de werking van de muizenhersen werd verstoord en de aangeboren angst voor de slang werd uitgebannen. Het was een belangrijke stap verder in het doorgronden van de dodelijke eiwitten waar Stanton zijn leven aan had gewijd.

Prionen kwamen voor in alle normale dierenhersen, inclusief menselijke hersenen, maar zelfs na twintig jaar onderzoek begreep Stanton noch

iemand anders waarom ze bestonden. Een aantal collega's van Stanton geloofde dat prioneiwitten een rol speelden bij het geheugen of belangrijk waren in de opbouw van beenmerg. Maar niemand wist het zeker.

Gewoonlijk gedroegen deze prioneiwitten zich als een goedaardig gezwel op de neuronencellen van de hersenen. Maar in zeldzame gevallen konden deze eiwitten 'ziek' worden en zich vermenigvuldigen.

Net als bij de ziekten van Alzheimer en Parkinson, vernietigden prionziekten gezond weefsel en vervingen het door nutteloze plaque, waardoor de normale werking van de hersenen steeds verder afnam. Maar er was één cruciaal, angstaanjagend verschil: in tegenstelling tot de ziekten van Alzheimer en Parkinson die strikt genetische aandoeningen waren, waren sommige prionziekten overdraagbaar via besmet vlees. Midden jaren tachtig van de vorige eeuw kwamen gemuteerde prionen van zieke koeien in Groot-Brittannië terecht in de lokale voedselketen en raakten mensen besmet door het eten van rundvlees. In een tijdsbestek van dertig jaar werden tweehonderdduizend stuks vee in Europa geïnfecteerd met BSE, ook wel de gekkekoeienziekte genoemd, die zich vervolgens verspreidde naar mensen. Eerst kregen patiënten problemen met lopen en begonnen ze onbeheersbaar te trillen, daarna verloren ze hun geheugen en het vermogen om dieren te herkennen. Snel daarna volgde de dood.

In het begin van zijn carrière was Stanton een wereldexpert geworden op het gebied van gekke koeien, dus toen het CDC het Nationale Prioncentrum oprichtte, was het logisch dat hij de directeur werd. In die tijd had het hem de kans van zijn leven geleken en hij was enthousiast over de verhuizing naar Californië; nooit eerder was er in de VS een onderzoekscentrum geweest dat gewijd was aan het bestuderen van prionen en prionziekten. Onder leiding van Stanton zou het centrum zich bezighouden met het diagnosticeren, bestuderen en tot slot bestrijden van de meest mysterieuze besmettelijke ziekten ter wereld.

Alleen kwam het nooit van de grond. Eind jaren tachtig had de vleesindustrie een succesvolle campagne gelanceerd om duidelijk te maken dat er slechts één persoon in de VS ooit de diagnose gekkekoeienziekte had gekregen. De subsidie voor Stantons lab werd verlaagd en aangezien er in Engeland ook minder ziektegevallen waren, verloor het publiek al snel haar interesse. Er werd gekort op het budget van het Prioncentrum en Stanton moest noodgedwongen zijn personeel ontslaan. Het ergste was dat ze nog steeds geen enkele prionziekte konden genezen; jaren van proeven doen met allerlei medicijnen en behandelmethoden hadden enkel valse hoop gegeven. Toch was Stanton naast optimistisch, ook altijd eigenwijs gebleven, en hij had nooit de hoop opgegeven dat een volgend onderzoek de benodigde antwoorden zou geven.

Stanton liep naar de volgende kooi en vond een andere slang die zijn prooi bestookte, en een ander klein muisje dat niet onder de indruk leek van de vertoning. Met dit experiment onderzochten Stanton en zijn team de mogelijke rol van prionen in het beheersen van 'natuurlijke instincten', inclusief angst. Een muis hoefde niet te leren dat hij bang moest zijn voor ritselfend gras dat de nadering van een roofdier aankondigde; zijn angst zat ingeprogrammeerd in zijn genen. Maar nadat hun prionen in een eerder experiment door genetische manipulatie 'geëlimineerd' waren, gingen de muizen zich zeer agressief en irrationeel gedragen. Dus nu testten Stanton en zijn team het effect van het verwijderen van de prionen op de natuurlijke angst die muizen voor hun meest gevreesde belager koesterden.

Stantons mobieltje trilde in de zak van zijn labjas. 'Hallo?'

'Spreek ik met dokter Stanton?' Hij hoorde een vrouwenstem die hij niet herkende, maar ze was ongetwijfeld een dokter of een verpleegkundige; alleen iemand uit de gezondheidszorg zou zich niet eerst verontschuldigen voor het vroege tijdstip van het telefoontje.

'Wat kan ik voor u doen?'

'Mijn naam is Michaela Thane,' zei ze. 'Ik ben een derdejaars aio in het East L.A. Presbyterian Hospital. Ik heb uw nummer doorgekregen van het CDC omdat we hier mogelijk een geval van prionziekte hebben.'

Stanton glimlachte, duwde zijn afgezakte bril omhoog en zei: 'Oké,' terwijl hij verder liep naar de derde kooi. Het muisje in de kooi klauwde met zijn pootje naar de staart van de slang, die bijna in verwarring leek te zijn door deze omgekeerde wereld.

'Oké?' vroeg Thane. 'Wat betekent dat?'

'Stuur de monsters maar naar mijn kantoor, dan zal mijn team ernaar kijken,' zei hij. 'Dokter Davies van mijn team zal u terugbellen met de uitslag.'

'Hoe lang gaat dat duren? Een week? Misschien was ik niet duidelijk. Ik denk dat we hier met een bewezen geval van prionziekte te maken hebben.'

'U was zo duidelijk als maar zijn kan,' zei Stanton. 'Hebt u genetische tests uitgevoerd? Is de uitslag daarvan al binnen?'

'Nee, maar...'

'Luister, dokter... Thane? We krijgen duizenden telefoontjes per jaar,' onderbrak Stanton de vrouw, 'en slechts in een handvol van de gevallen blijkt het om een prionziekte te gaan. Als de uitslag van de genetische tests positief is, belt u maar terug.'

'Dokter, de symptomen komen in hoge mate overeen met de diagnose van...'

'Laat me eens raden. Uw patiënt heeft problemen met lopen.'

'Nee.'

‘Geheugenverlies?’

‘Dat weten we niet.’

Stanton tikte tegen het glas van een van de kooien, om te kijken of een van de twee dieren zou reageren. Geen van beide leek hem op te merken. ‘Op welke symptomen doelt u dan, dokter?’ vroeg hij aan Thane, terwijl hij met een half oor luisterde.

‘Dementie en hallucinaties, afwijkend gedrag, trillingen en veel transpiratie. En zeer ernstige slapeloosheid.’

‘Slapeloosheid?’

‘Toen hij werd opgenomen, dachten we eerst dat het om ontwenningverschijnselen van alcohol ging,’ antwoordde Thane. ‘Maar hij had geen folaat deficiëntie die op alcoholisme wijst, dus heb ik nog meer tests uitgevoerd en nu geloof ik dat het om fatale familiale insomnie gaat.’

Nu had ze Stantons aandacht.

‘Wanneer werd hij opgenomen?’

‘Drie dagen geleden.’

FFI was een vreemde en zeer progressieve aandoening die ontstond door een gemuteerd gen. Het was een van de weinige prionziekten die strikt genetisch was en die werd overgedragen van ouder op kind. Stanton had in zijn carrière een stuk of vijf gevallen meegemaakt. De meeste van zijn FFI-patiënten hadden in eerste instantie een dokter bezocht omdat ze constant zweetten en moeilijk in slaap kwamen. Binnen een paar maanden leden ze aan complete slapeloosheid. Patiënten werden impotent, kregen paniekaanvallen, hadden moeite met lopen. Gevangen tussen hallucinerende dagdromerij en paniekaanvallen, waren bijna al Stantons FFI-patiënten binnen een paar weken nadat het stadium van complete slapeloosheid was bereikt overleden, en er was niets wat hij of welke dokter dan ook kon doen om hen te helpen.

‘Ik zou niet te hard van stapel lopen,’ waarschuwde hij Thane. ‘FFI komt slechts bij 1 op de 33 miljoen mensen voor.’

‘Wat zou er anders complete slapeloosheid kunnen veroorzaken?’ vroeg Thane.

‘FFI komt wereldwijd in nog geen veertig families voor,’ zei Stanton, die verder liep langs de kooien. ‘En ik neem aan dat als u bewijs had dat deze aandoening in de familie van de patiënt voorkwam, u dat al verteld zou hebben.’

‘We hebben nog niet met hem kunnen praten omdat niemand de taal verstaat die hij spreekt. Uiterlijk gezien lijkt hij van Latijns-Amerikaanse afkomst of misschien is hij een *indígena*, een autochtoon. Mogelijk uit Midden- of Zuid-Amerika. We zijn ermee bezig met de vertaaldienst van het ziekenhuis.’

Stanton tuurde door het glas van de volgende kooi. Deze slang lag stil en er hing een klein grijs staartje uit zijn bek. De komende vierentwintig uur, als de andere slangen honger kregen, zou dat bij elke kooi in de ruimte net zo gaan. Zelfs na jaren in het lab gewerkt te hebben, stond Stanton niet graag stil bij zijn aandeel in wat spoedig stond te gebeuren met deze muisen.

‘Wie heeft de patiënt naar het ziekenhuis gebracht?’ vroeg hij.

‘Volgens het opnameverslag is hij door een ambulance binnengebracht, maar ik kan geen gegevens vinden over de betreffende ambulancedienst of de ambulancerit.’

Dat was volledig in lijn met alles wat Stanton wist over het Presbyterian Hospital, dat hoog op de lijst stond van overvolle en diep in de schulden verkerende instellingen in het oosten van L.A.

‘Hoe oud is de patiënt?’

‘Begin dertig waarschijnlijk. Dat is ongebruikelijk, dat weet ik, maar ik heb uw artikel over leeftijdsafwijkingen bij prionziekten gelezen en ik dacht dat dit misschien zo’n geval kon zijn.’

Thane deed haar werk goed, maar haar ijver veranderde niets aan de feiten. ‘Ik weet zeker dat wanneer u de uitslag van de genetische tests binnenkrijgt, alles u duidelijk zal worden,’ vertelde hij haar. ‘Mocht u toch nog vragen hebben, bel dan gerust dokter Davies.’

‘Wacht, dokter, hang nog niet op.’

Stanton moest haar vasthoudendheid wel bewonderen; toen hij zelf arts in opleiding was, was hij ook niet de makkelijkste. ‘Ja?’

‘Vorig jaar is er een onderzoek gedaan naar hoe het amylaseniveau gebruikt kan worden als indicatie van de hoeveelheid slaaptekort.’

‘Ik ben bekend met dat onderzoek. En?’

‘Bij mijn patiënt was het amylaseniveau driehonderd eenheden per milliliter, wat zou betekenen dat hij al ruim een wéék niet geslapen heeft.’

Stanton ging rechtop staan.

Een week zonder slaap?

‘Heeft hij insulten gehad?’

‘Op de MRI-hersenscan zijn daar bewijzen van te zien,’ antwoordde Thane.

‘En hoe zien zijn pupillen eruit?’

‘Als speldenknoppen.’

‘Reactie op licht?’

‘Geen enkele reactie.’

Een week zonder slaap. Veel transpiratie. Insulten.

Pupillen als speldenknoppen.

Van de enkele aandoeningen die een dergelijke combinatie van sympto-

men veroorzaakten, was FFI nog de minst zeldzame.

Stanton trok zijn handschoenen uit, hij dacht niet meer aan zijn muizen.
'Laat niemand anders in zijn kamer tot ik er ben.'